

รายงานการวิจัย

เรื่อง การส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน

โดย

ภัทธรา วนันตรากุล

รหัส 571561321077 ห้อง 2

คณะครุศาสตร์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งลำปาง

รายงานการวิจัย

เรื่อง การส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน

โดย

ภัทธรา วนันตรากุล

รหัส 571561321077 ห้อง 2

คณะครุศาสตร์ หลักสูตรการศึกษานานาชาติ

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งลำปาง

สารบัญ

	หน้า
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1 - 2
วัตถุประสงค์งานวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
กรอบความคิด	3
สมมติฐาน	3
นิยามคำศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
แนวคิดทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5 - 16
วิธีการดำเนินการวิจัย (เนื้อหาเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ประชากร กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล)	17
สรุปผลการวิจัย	18 - 19
บรรณานุกรม	20
ภาคผนวก (แผนการจัดประสบการณ์ แบบสังเกตพฤติกรรม)	
ประวัติผู้วิจัย	

ชื่อเรื่อง การส่งเสริมทักษะทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน

ชื่อผู้ทำวิจัย นางภัทรา วนันตรากุล

ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา

ความเป็นมาและความสำคัญ

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการวางรากฐานของชีวิตเพราะการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพในวันข้างหน้า จะต้องได้รับการปูพื้นฐานที่ดีมาตั้งแต่ปฐมวัยช่วง 6 ปีแรก ของชีวิตเป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาการในทุกด้านรวดเร็วมาก โดยเฉพาะสติปัญญา (ดวงเดือน ศาสตรภท . 2554) ซึ่งสอดคล้องกับเพียเจต์ (Piaget) ได้กล่าวว่าพัฒนาการทางด้านสติปัญญาที่เกิดขึ้นในวัยก่อนปฐมวัยนี้ จะเป็นรากฐานให้แก่พัฒนาการทางด้านปัญญาในระดับต่อไปและในการพัฒนาประชากรประเทศควรเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย เพราะเด็กพัฒนาทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคม บุคลิกภาพอย่างรวดเร็ว ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการพัฒนาขึ้นไป (นิตยา กษภักดี . 2553)

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ การอยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อความหมายซึ่งกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ทศนคติ ตลอดจนประสบการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจ ซึ่งจะทำให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ภาษาเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูดซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน เพื่อติดต่อทำความเข้าใจตนได้ (จินตนา สุทธจินดา . 2555)

การส่งเสริมการพูดให้กับเด็กปฐมวัยมีหลายวิธี เช่น การร้องเพลง การเล่นเกมบทบาทสมมติ ฯลฯ แต่ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้หนังสือนิทานในการส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย เพราะธรรมชาติของเด็กปฐมวัยจะชอบฟังนิทานที่มีรูปภาพประกอบจะช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากรู้ อยากเห็น โดยใช้ภาษาพูดสนทนาสื่อสารกับครูเป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากพูดทุกวันจะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาดีขึ้น

ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมเด็กนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางหละ อำเภองาว จังหวัดลำปาง ซึ่งพบว่าเด็กบางรายมีพฤติกรรมพูดไม่ค่อยชัดและใช้ภาษาท้องถิ่นของตนเองในการสื่อสารเนื่องจากศูนย์พัฒนาเด็กเล็กปางหละตั้งอยู่ในชุมชนที่มีทั้งชนเผ่าและคนพื้นราบจึงทำให้การใช้ภาษาในการสื่อสารไม่ค่อยชัดเจน พฤติกรรมดังกล่าวอาจเป็นผลมาจากการใช้ภาษาในการพูดคุยหรือสื่อสารกับทางบ้านจนเคยชินจึงทำให้เด็กมีพฤติกรรมพูดไม่ค่อยชัดเจนหรือใช้ภาษาในการสื่อสารกับครูและเพื่อนไม่ค่อยชัดเจน การพูดและการสนทนาจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมากทั้งในชีวิตประจำวันและชีวิตการทำงาน การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องใช้ภาษาอยู่เสมอและใช้คำพูดในการสื่อถึงบุคคล (Persoral media) หรือเป็นวิธีทางหนึ่งในการถ่ายทอดชักนำเอา

ความรู้สึกนึกคิดของตนมาเปิดเผยแสดงให้ผู้อื่นได้ทราบและเข้าใจ เมื่อเป็นเช่นนี้การพูดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญ
ยิ่งในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่น

(วิจารณ์ อภิลักขิต . 2555) ดังนั้น การพูดการสนทนาที่ดีถูกต้องเหมาะสมจึงเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดี
สำหรับบุคคลในอนาคต

วัตถุประสงค์การทำวิจัย

เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาและทางความคิด

เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความอยากอ่านหนังสือ

เพื่อช่วยส่งเสริมให้เด็กมีคุณธรรม จริยธรรม และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางหละ ชาย – หญิง อายุ 3 – 4 ปี

ชั้นเตรียมอนุบาล จำนวน 10 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ หนังสือนิทาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูด

ระยะเวลาในการวิจัย

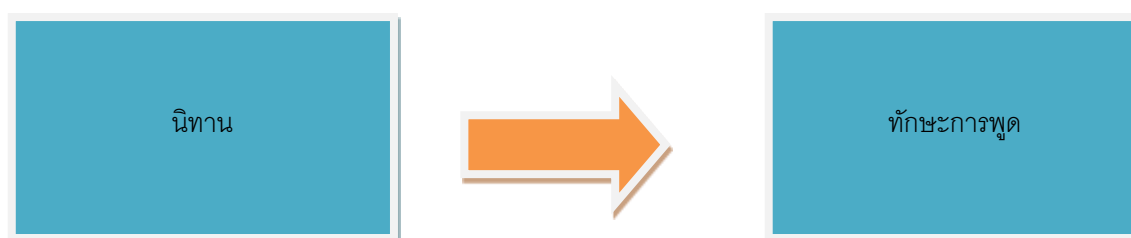
ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ทำการทดลองเป็นเวลา 6 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

- 1.แผนการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน
- 2.บันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

กรอบแนวคิด

สมมติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการเล่นิทานประกอบหนังสือนิทาน มีทักษะการพูดชัดเจนขึ้น

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1.เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กนักเรียนชาย – หญิง ที่มีอายุ 3 – 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นเตรียมอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางหละ อำเภองาว จังหวัดลำปาง

2.พัฒนาการทางการพูด หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของเด็กปฐมวัยที่แสดงออกทางภาษาด้วยการถ่ายทอดทางความคิด การสื่อสาร ใช้ภาษาพูด การใช้ถ้อยคำ เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ แบ่งลักษณะพัฒนาการทางการพูด ดังนี้

2.1การพูดคำศัพท์ คือ ความสามารถในการพูดและบอกชื่อคำศัพท์

2.2การพูดเป็นประโยค คือ ความสามารถในการใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม เรียบเรียงเป็นประโยคที่มีความหมาย

2.3การพูดเป็นเรื่องราว คือ การพูดเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ประกอบด้วย ใคร ทำอะไร ที่ไหน

3.การจัดกิจกรรมการเล่านิทาน หมายถึง การจัดประสบการณ์ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติในขณะที่ครูเล่านิทานโดยแสดงตามเนื้อหาของนิทานที่ครูเล่า เด็กจะได้ฝึกพัฒนาการทางภาษาและการพูดเมื่อได้ทำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบนิทานโดยจัดกิจกรรมในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยแบ่งกิจกรรมออกเป็น 6 ตอน วันแรกและวันที่สอง ครูเล่านิทานตอนที่ 1 ให้เด็กฟัง ในวันที่สาม ครูทบทวนเนื้อหาของนิทานของวันที่หนึ่งและวันที่สองและเล่าเนื้อหาในวันที่สามและวันที่สี่ และในวันที่ห้าครูเล่าทบทวนนิทานตอนที่หนึ่งถึงตอนที่สี่และเล่าเนื้อหาตอนที่ห้า และวันที่หกครูเล่าทบทวนนิทานตอนที่หนึ่งถึงตอนที่ห้าและเล่านิทานต่อจนจบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพมีทักษะการพูดที่ดีขึ้น

เด็กเกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีความสุข ผ่อนคลายอารมณ์ ความเครียด

เด็กได้แสดงออก กล้าซักถาม และแสดงความคิดอย่างอิสระ

เด็กเกิดการเรียนรู้คำใหม่และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

คุณค่าของนิทาน

สมศักดิ์ ปรีพุฒ (2554) กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความสนใจใคร่รู้ สามารถจดจำ กล้าแสดงออกและมีแรงจูงใจที่เปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา นอกจากนี้ยังช่วยตอบสนองความต้องการของเด็กเช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการเป็นที่ยอมรับ

เนื้อหาของนิทานที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการดังกล่าวจะช่วยให้เด็กรู้สึกสมปรารถนาและมีความสุข กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ นิทานมีความสำคัญและประโยชน์ต่อเด็ก ดังนี้

1.เป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพในการชักจูงให้ผู้เรียนคล้อยตามเป็นตัวกระตุ้นแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์และการแสดงออกอันเป็นที่พึงประสงค์ของสังคมซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคลิกภาพของผู้เรียน

2.เป็นเครื่องกระตุ้นและโน้มน้าวให้เด็กเปิดใจที่จะยอมรับพฤติกรรมต่างๆและตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็กด้วย

3.เป็นตัวแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก

นอกจากนี้ยังมีประโยชน์และคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยอย่างมาก นิทาน ช่วยสร้างเสริมพัฒนาการของเด็กทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาให้เหมาะสมกับการพัฒนาตามวัย และยังช่วยปลูกฝังบุคลิกภาพ แก้ไขพฤติกรรมของเด็กให้เป็นไปตามแบบตัวละครในนิทานที่เด็กชอบ รวมทั้งยังเปิดโลกจินตนาการให้กว้างไกลและมีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลรอบข้างเป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กยอมรับพฤติกรรมต่างๆและเป็นตัวแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก

สุมนา พานิช (2555) กล่าวถึงการเล่านิทานสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเด็กและเตรียมความพร้อมของเด็ก ดังนี้

- 1.เพื่อตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก
- 2.เพื่อช่วยให้เด็กเกิดความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน มีความสุข ผ่อนคลายอารมณ์ ความเครียด
- 3.เพื่อฝึกการฟัง ฟังสมาธิ เป็นการยืดช่วงความสนใจของเด็กมากขึ้น
- 4.เพื่อช่วยส่งเสริมให้เด็กมีคุณธรรม จริยธรรม และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์
- 5.เพื่อช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้คำใหม่และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง
- 6.เพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเด็กที่เหมาะสมกับวัยและทำให้เกิดการปรับตัว

ที่ดี

- 7.เพื่อให้เด็กรู้จักการเรียนรู้แบบในสิ่งที่ดีและหลีกเลี่ยงในสิ่งที่ไม่ดี
- 8.เพื่อให้เด็กแสดงออก กล้าซักถาม และแสดงความคิดอย่างอิสระ

9. เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการที่ดี

6

10. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาและทางความคิด
11. เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความอยากอ่านหนังสือ
12. เพื่อช่วยให้ผู้ใหญ่และเด็กมีความสนิทสนมกันมีความสัมพันธ์อันดี
13. เพื่อให้เด็กรู้จักฟังและถ่ายทอดเรื่องราวที่ฟังให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างง่ายๆ
14. เพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับหนังสือในกรณีที่ใช้หนังสือในการประกอบการเล่า
15. เพื่อเป็นการปูพื้นฐานความพร้อมในการอ่านให้แก่เด็ก
16. เพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยใช้เนื้อหาสาระของนิทาน

ความหมายของนิทาน

เกริก ยุ้นพันธ์ (2554) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานคือเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นการผูกเรื่องขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานแฝงคำสอนจรรยาในการใช้ชีวิตเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง

พจมาน เทียมมนัส (2554) กล่าวว่า นิทานหมายถึง เรื่องที่เล่าสืบกันมาช้านาน อิงความจริงหรือจินตนาการ วัตถุประสงค์ทำให้เกิดความสนุกสนานและคติสอนใจหรือความรู้จากเนื้อหานิทาน

ทัศนีย์ อินทรบำรุง (2555) กล่าวว่า นิทานหมายถึง เรื่องที่เล่าต่างกัันหรือแต่งขึ้นมาใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่ออบรมสั่งสอนและเพื่อความสนุกสนาน

จากการศึกษาความหมายนิทาน สรุปได้ว่า นิทานคือ เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาเพื่อให้เกิดความสนุกสนานและสอดแทรก คติธรรม ความรู้ต่างๆเพื่ออบรมสั่งสอน

จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

จินตนา หมู่ผึ้ง (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเล่านิทานไว้ ดังนี้

1. เพื่อให้เด็กเป็นคนอ่านออกเสียงง่าย
2. เพื่อช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน
3. ช่วยให้เด็กทราบว่าอะไรดีหรือไม่ดี
4. ช่วยให้เด็กมีความกล้าแสดงออก
5. ช่วยในการเรียนรู้คำและภาษาพูดใหม่
6. ช่วยเสริมทักษะในการเรียนรู้ไปทีละน้อย
7. กระตุ้นให้เด็กเลียนแบบอย่างที่ดีงาม
8. ช่วยแก้ปัญหาในกรณีเนื้อเรื่องตรงกับชีวิตจริงของตน
9. เพื่อฝึกประสาทในการฟัง
10. เพื่อให้เด็กฝึกหัดให้มีสมาธิ

จุดมุ่งหมายของการเล่านิทานเพื่อให้เด็กเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินได้เรียนรู้สิ่งต่างๆรอบตัวเรียนรู้ภาษา ทำให้เกิดความกล้าแสดงออกทำให้เกิดสมาธิ

รูปแบบการเล่านิทาน

กุลรัศมี ภูมิมาศ (2556) ได้เสนอรูปแบบของการเล่านิทาน ไว้ดังนี้

- 1.อ่านจากหนังสือนิทานให้เด็กได้ฟังทั้งเล่ม
- 2.ใช้ภาพวาดที่มีความต่อเนื่องกันประกอบการเล่าให้เด็กฟังโดยที่ภาพเหล่านั้นจะจับม้วนใส่ไว้ในกล่องแล้วหา มุมที่ละภาพคล้ายๆฟิล์มภาพยนตร์
- 3.เล่านิทานโดยใช้การวาดภาพขณะที่เล่าตามเนื้อเรื่องของนิทาน

พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข (2556) ได้เสนอรูปแบบของการเล่านิทานเพิ่มเติม

- 1.การเล่านิทานโดยไม่ใช้อุปกรณ์ใดๆเลยแต่ใช้เสียงประกอบการเล่าให้น่าสนใจ
- 2.การเล่าโดยใช้ภาพประกอบขณะที่เล่า
- 3.การเล่านิทานโดยใช้แสดงท่าทางประกอบตามตัวละครในเนื้อเรื่อง
- 4.การเล่าโดยแสดงหุ่นประกอบการเล่าโดยใช้หุ่นตัวละครตามเนื้อเรื่องที่เล่า อาจจะเป็นหุ่นมือ หุ่นกระบอก หุ่นเงา เป็นต้น

สรุปได้ว่า ในการเล่านิทานแต่ละครั้ง ควรคำนึงถึงรูปแบบและวิธีการการเพื่อให้การเล่านิทาน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุดจากการฟังนิทานเพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา ของเด็ก

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การใช้เทคนิคและวิธีการเล่านิทานนั้นเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ผู้เล่าต้อง อาศัยประสบการณ์และการฝึกฝนบ่อยๆการเล่านิทานต้องทำให้มีชีวิตชีวาสนุกสนานมีน้ำเสียงและท่าทาง ประกอบที่เหมาะสมไม่มากหรือน้อยเกินไป มีกระบวนการเล่าที่ดี การเริ่มเข้าสู่การเล่านิทานและการสรุป นิทานที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่เล่าและมีสีสันน่าสนใจ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา

ความหมายและความสำคัญของภาษา

ภาษาคือวิธีที่มนุษย์ใช้แสดงออกมาแทนความคิดของตนเองเพื่อสื่อสารติดต่อแลกเปลี่ยนความ คิดเห็นแสดงอารมณ์ความรู้สึกให้ผู้อื่นเข้าใจโดยอาจจะใช้ การพูด การเขียน การทำท่าทาง การแสดงสีหน้า (हररषा निरुविरर.2556)

ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารและสร้างความ เข้าใจกับบุคคลอื่นในลักษณะต่างๆภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด เจตคติของแต่

ละบุคคล ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่จะใช้ภาษาอย่างมีจุดมุ่งหมาย เช่นเป็นเครื่องมือในการสื่อสารความคิดและการเรียนรู้ใช้เพื่อแสดงความต้องการใช้แสวงหาความรู้ใช้เพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นใช้แสดงอารมณ์ความรู้สึก ความคิดเห็นใช้จินตนาการสร้างสรรค์ทางภาษาบางครั้งก็ใช้เล่าข้อมูลให้กับผู้อื่น (พัชรិ ผลโยธิน . 2554)

9

เครื่องมือให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดที่เป็นนามธรรมต่อกันไม่ว่าจะติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในลักษณะใด เช่น การแสดงความคิดเห็น การวางแผน การทำงานร่วมกัน เป็นต้น

(ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม 2555) เพราะภาษาเป็นระบบของเสียงสัญญาณ หรือสัญลักษณ์ ตัวหนังสือที่สื่อออกมาแล้วมีความหมายและสื่อความเข้าใจกับบุคคลอื่น (ภาวาส บุญนาค .2556) เด็กปฐมวัย เรียนรู้ภาษาแบบต่างๆ ได้แก่ ภาษาศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหวร่างกาย ละคร และคณิตศาสตร์ ซึ่งสามารถใช้สื่อสารความคิดแต่ละเรื่องโดยใช้สัญลักษณ์หลายแบบผสมผสานสลับกัน (บุษบง ต้นดวงษ์ . 2556) เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการคิดและสื่อความหมาย การปรับตัวรับความรู้ใหม่ เด็กสามารถใช้ภาษาในการติดต่อกับผู้อื่นทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม ช่วยให้เด็กเกิด ความอบอุ่นมั่นคง เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้มีแนวคิดและเจตคติต่างๆ การปรับตัวของเด็กนั้นก็ได้รับอิทธิพล จากภาษาพูด ซึ่งการพัฒนาดังกล่าวช่วยให้เด็กเข้าใจและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้นอีกทั้งการพูด และการเขียนยังเป็นรูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด (ทิสนา แหมมณี 2554)

สรุปภาษา หมายถึง วิธีการที่ใช้ในการสื่อสาร ที่มีทั้งการพูด การเขียน การแสดงออกับกิริยา การใช้ สัญลักษณ์ต่างๆ ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างกัน ต้องใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่สื่อสาร หน้าที่ภาษาคือการแปลความหมายเพื่อสร้างความเข้าใจ บอกความต้องการ แสดงความรู้สึก ถ่ายทอด วัฒนธรรมและเพื่ออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

องค์ประกอบความพร้อมทางภาษา

พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยแต่ละคนแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายๆด้าน ดาวน์นิ่งและแซคเคอร์รี่ (Downing & Thackray . 2013) ได้แบ่งองค์ประกอบความพร้อมไว้ ดังนี้

1.องค์ประกอบทางกาย ได้แก่ การบรรลุนิติภาวะด้านร่างกาย ทัวไป เช่น การมองเห็น การได้ยิน อวัยวะที่ใช้พูด

2.องค์ประกอบทางสติปัญญา ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสติปัญญาทัวไป ความสามารถในการรับรู้ ความสามารถในการจำแนกภาพและเสียง ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล เกี่ยวกับการแก้ปัญหา ด้าน การเรียน การอ่าน

3.องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ความสามารถทางภาษาที่ได้รับจากที่บ้านและ ประสบการณ์ทางสังคม

4.องค์ประกอบด้านแรงจูงใจและบุคลิกภาพ ได้แก่ ความมั่นคงทางอารมณ์และความต้องการที่จะ เรียนรู้ภาษา

ทวิ สุรเมธี (2556) กล่าวว่า องค์ประกอบความพร้อมทางภาษาที่สำคัญประกอบด้วยความสามารถต่อไปนี้

1.ความสามารถในการได้ยินเสียง ได้แก่ ความเข้าใจและความสามารถใช้ภาษาพูดได้ถูกต้อง แยก คำพูดที่แตกต่างกัน สามารถแยกถ้อยคำและออกเสียงได้ถูกต้อง

2.ความสามารถทางสายตา ได้แก่ ความสามารถในการแยกคำที่คล้ายคลึงกันมองเห็นความแตกต่าง ของคำ

3.ความสามารถทางการคิดและจดจำ ได้แก่ ความสามารถในการใช้เหตุผล เข้าใจเหตุผล รู้จัก เชื่อมโยงความคิดต่างๆให้มีความหมายของประโยคและรูปร่างของคำได้

4.ความสนใจ ได้แก่ ความสามารถในการฟังหรือจับสายตาไปตามสิ่งที่อ่านอย่างมีสมาธิในการอ่าน การฟัง และทำตามคำสั่งได้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความพร้อมทางภาษามีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของเด็กทั้ง 4 ด้าน และนอกจากนี้สิ่งแวดล้อมก็จัดได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่จะทำให้เด็กเกิดความพร้อมทางภาษาได้ดี

กระบวนการในการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย

กระบวนการการเรียนรู้ภาษาของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกันนั้นนั้นมีลำดับ ดังนี้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2554)

1. การเลียนแบบเป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้ภาษาเพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงของเด็กและพูดตามเสียงที่ได้ยิน

2. การเอาอย่างเด็กมิได้เลียนแบบการออกเสียงอย่างเดียวเท่านั้นแต่จะเรียนแบบท่าทางนิสัยใจคอจากบุคคลตามเสียงที่ได้ยินด้วย

3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองที่เด็กพยายามทำโดยลองใช้วิธีอะพลั้งเสียงต่างๆเพื่อทำงานร่วมกัน ได้แก่ ส่วนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน สะสมความจำ ควบคุมริมฝีปาก สีนัยท่าทางและสายตา

4. การเรียนรู้ด้วยสัมพันธภาวะ เด็กจะเรียนรู้คำและความหมายโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเสียงหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่าตุ๊กตา เมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้วบอกว่าตุ๊กตาเด็กจะเรียนรู้ได้จากการเชื่อมโยงสิ่งของ

5. การเรียนรู้ถาม – ตอบ เมื่อเด็กได้เรียนรู้ภาษาแล้วก็จะเกิดความรู้ความคิดอย่างมีระเบียบ รู้จักใช้เหตุผล จะมีความสงสัยและถาม อยากรู้ อยากเห็น โดยการถามคำถามของเด็กจะช่วยให้พัฒนาภาษาของเด็กได้ดียิ่งขึ้น

6. การลองผิดลองถูก เด็กปฐมวัยที่มีการลองปฏิบัติ อาจถูกบ้างผิดบ้าง การเข้าใจและการชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้องจะทำให้เกิดความมั่นใจและช่วยให้ภาษาพัฒนาได้รวดเร็วขึ้น

7. การถ่ายทอดการเรียนรู้ การเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆจะง่ายขึ้นถ้ามีผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น การรู้จักไก่ แล้วรู้จักเป็ด น่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่างเด็กจะจดจำได้เร็วและมีความคิดตามลำดับอย่างมีระบบ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาทางการพูด

ความหมายของพัฒนาการทางการพูด

ความหมายของพัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้มีดังต่อไปนี้

สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์ (2557) กล่าวว่า พัฒนาการ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงในตัวมนุษย์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและสติปัญญาด้านการทำหน้าที่และวุฒิภาวะของอวัยวะระบบต่างๆในด้าน โครงสร้าง การจัดระเบียบส่วนต่างๆของร่างกาย รวมทั้งพฤติกรรมที่แสดงออก มีลักษณะและทิศทางที่แน่นอนสัมพันธ์กับเวลา ทำให้สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำสิ่งยากสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นตลอดจนเพิ่มทักษะใหม่ๆจึงเป็นแนวแปลความสามารถในการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมผสมผสานก้าวหน้าเป็นลำดับ

12

ขึ้นต่อเนื่องกันไป โดยพัฒนาการควบคุมการเปลี่ยนแปลงทางสรีระวิทยาของระบบอวัยวะเป็นการเปลี่ยนแปลงด้านปริมาณ ได้แก่ การนับจำนวนของเซลล์ระบบประสาทในสมอง ขนาดของรูปร่างการขยายส่วนต่างๆของร่างกาย การเปลี่ยนแปลงพัฒนาการของมนุษย์ เป็นความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน การคิดเลข การแก้ปัญหา ทักษะการช่วยตนเอง การทรงตัว การเคลื่อนไหว การกระโดด การรู้จักแบ่งปัน มีน้ำใจ ยิ้มแย้ม ซึ่งพัฒนาการทุกด้านของมนุษย์ถ้าได้รับการตอบสนองตรงความต้องการแล้วพัฒนาการทุกด้านของมนุษย์จะเป็นไปอย่างสมวัย

พัชรี สวนแก้ว (2556) พัฒนาการ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาของมนุษย์ ที่มีทิศทางและรูปแบบที่แน่นอน เป็นผลรวมของการกระทำระหว่างวุฒิภาวะการเรียนรู้

สรุปได้ว่า พัฒนาการ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของมนุษย์ที่มีทิศทางและรูปแบบที่แน่นอน เป็นผลรวมของการกระทำระหว่างวุฒิภาวะและการเรียนรู้

ลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางการพูด

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2556) กล่าวว่า พัฒนาการทางการพูดมีกระบวนการในการพูดของเด็กปฐมวัย 3 ขั้นตอนคือ

1.การออกเสียงทำได้โดยการเลียนแบบ เด็กเลียนแบบเสียงคำและสำเนียงจากบุคคลที่เด็กติดต่อกับเกี่ยวข้องด้วย เมื่อไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่สำเนียงพูดต่างออกไป เด็กจะเปลี่ยนภาษาพูดไปตามสิ่งแวดล้อมใหม่นั้น เพราะกลไกการออกเสียงและนิสัยการพูดยังไม่ลงรูปแบบแน่นอน

2.การสร้างคำ คือ การเชื่อมโยงกับความหมาย คำหลายๆคำที่มีเสียงเหมือนกันแต่ความหมายต่างกัน การสร้างคำจึงยากกว่าการออกเสียง ทั้งการเชื่อมโยงเสียงกับความหมายมีโอกาสผิดได้ง่าย ระยะแรกเด็กอาจจะเรียนรู้ความหมายของคำที่ต้องการใช้ก่อนถ้าไม่พอก็ใช้ท่าทางด้วย

3.การสร้างประโยค ระยะแรกเด็กอายุ 12 – 18 เดือน พูดประโยคที่มีเพียงคำเดียว ใช้ท่าทางประกอบ เช่น “ขอ” และชี้ไปที่ตุ๊กตา หมายความว่า ขอตุ๊กตาให้หนู อายุ 2 ปี เด็กใช้ประโยคสั้นๆได้แล้ว อายุ 4 ปี เด็กจะพูดประโยคต่างๆได้ดีขึ้น เด็กชอบใช้ประโยคคำถามมาก พอเด็กพูดได้เด็กจะพูดไม่หยุดเหมือนกับตอนที่เด็กเดินได้เด็กก็จะเดินไม่หยุดเช่นกัน พัฒนาการทั้งสองอย่างนี้ทำให้เด็กเกิดทักษะและความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญ

พัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กก่อนวัยเรียนในระยะ 2 – 5 ปีเป็นระยะที่เด็กมีความก้าวหน้าทางภาษาอย่างมาก การเรียนรู้ภาษาจะเป็นไปอย่างรวดเร็วในระยะนี้ เด็กจะจดจำคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็วในช่วงอายุหนึ่ง คือ ระยะ 2 ขวบถึง 3 ขวบ เด็กจะรู้คำศัพท์เพิ่มมากกว่า 1 เท่า ปัญหาทางด้านภาษาที่ครูควรสนใจในระยะนี้ก็คือ ปัญหาด้านการพูดของเด็ก เช่น พบว่าจะมีเด็กบางคนที่มีพัฒนาการทางด้านภาษาช้ากว่าเด็กอื่นๆ เช่น ปัญหาพูดไม่ชัด ปัญหาพูดติดอ่าง การพูดของเด็กไม่เป็นไปตามอายุ มีลักษณะที่สังเกตได้ คือ เด็กไม่ค่อยเข้าใจคำพูดของคนอื่นทำให้ตอบสนองต่อคำพูดของผู้อื่นไม่ถูกเริ่มพูดคำที่มีความหมายได้ล่าช้ากว่าเด็กอื่นๆซึ่งอยู่ในวัยเดียวกัน พูดได้ไม่สมอายุ สื่อสารกับผู้อื่นด้วยคำพูดไม่ได้หรือถ้าพูดได้ก็ไม่สามารถเล่าเรื่องต่อเนื่องกัน ซึ่งในเด็กที่พูดช้าจะรู้จักคำศัพท์อยู่ในวงจำกัดและเรียบเรียงถ้อยความได้ไม่ดีเด็กเหล่านี้จึงควรได้รับการกระตุ้นและแก้ไขความผิดปกติโดยเร็วที่สุด

สรุปได้ว่าพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยนั้นเริ่มเปล่งเสียงที่ไม่มีความหมายและมีการออกเสียงที่ดีขึ้น เรียนรู้ภาษาพูดตามสิ่งแวดล้อม พัฒนาคำพูดจากคำๆเดียว แล้วค่อยๆพัฒนาไปเป็นประโยคสั้นๆ และมีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นเมื่อเด็กเติบโตขึ้นและเข้าโรงเรียนจะสามารถใช้ภาษาพูดในการสื่อความหมายได้ดียิ่งขึ้น แสดงความคิด ความต้องการและความรู้สึกผ่านทางการพูดได้เช่นเดียวกับผู้ใหญ่

14

การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางการพูด

กิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดให้เด็กนั้น มีกิจกรรมหลายรูปแบบเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้พูดคุย ซักถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างมีอิสระเพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรงเกิดการเรียนรู้ได้พัฒนาครบทุกด้าน(กรมวิชาการ.2556)ตามแนวการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่สามารถจัดได้หลากหลายวิธีเช่น

- 1.การสนทนา อภิปราย เป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในการพูด การฟัง รู้จักแสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งสื่อที่ใช้อาจเป็นของจริง ของจำลอง รูปภาพ สถานการณ์จำลอง
- 2.การเล่านิทานเป็นการเล่าเรื่องต่างๆส่วนมากจะเน้นเป็นเรื่องการปลูกฝังให้เกิดคุณธรรม จริยธรรม วิธีการนี้จะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ดีขึ้น ในการเล่านิทานสื่อที่ใช้อาจเป็นรูปภาพ หนังสือนิทาน หุ่น การแสดง ทำท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง
- 3.การสาธิตเป็นกิจกรรมที่ต้องการให้เด็กได้สังเกตและเรียนรู้ตามขั้นตอนของกิจกรรมนั้นๆ ในบางครั้งครูอาจให้เด็กอาสาสมัครเป็นผู้สาธิตร่วมกับครูเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริง
- 4.การทดลองปฏิบัติการเป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงเพราะได้ทดลองปฏิบัติด้วยตนเองได้สังเกตการณ์เปลี่ยนแปลง ฝึกการสังเกต การคิดแก้ปัญหา และส่งเสริมให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็นและค้นพบด้วยตนเอง
- 5.การศึกษานอกสถานที่เป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงอีกรูปแบบหนึ่งด้วยการพาเด็กไปทัศนศึกษาสื่อต่างๆรอบโรงเรียนหรือสถานที่นอกโรงเรียนเพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์แก่เด็ก
- 6.การเล่นบทบาทสมมติเป็นตัวละครต่างๆตามเนื้อเรื่องในนิทานหรือเรื่องราวต่างๆอาจใช้สื่อประกอบการเล่นสมมติเพื่อสร้างความสนใจและก่อให้เกิดความสนุกสนานเช่น หุ่นสวมศีรษะ ที่คาดศีรษะรูปต่างๆ

7.การร้องเพลง การเล่นเกม ท่องคำคล้องจองเป็นการจัดให้เด็กได้แสดงออกเพื่อความสุขสนุกสนาน
ผลิตเพลิ้นและเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและจังหวะ

จากเอกสารงานวิจัยสรุปได้ดังนี้ การพูดในเด็กปฐมวัยนั้นจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง
เพื่อให้เกิดการติดต่อสื่อสารสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงานในอนาคตได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ ดังนั้นพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก มีส่วนช่วยในการส่งเสริมและกระตุ้นให้
เด็กได้มีโอกาสแสดงออกด้านความคิด ความรู้สึก การใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง

15

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงประกอบการเล่านิทาน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแสดง

ความหมายของการแสดง

ลี (Lee.2015)กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การเรียนรู้จากบทบาทของผู้แสดงใน
สถานการณ์ซึ่งต่างจากการแสดงละคร คือ ผู้แสดงบทบาทสมมติจะต้องคิดคำพูดและแสดงท่าทางโดยไม่มี
การเตรียมบทพูดล่วงหน้า การแสดงบทบาทสมมติจะกระทำซ้ำใหม่จนกว่าจะเป็นที่พอใจและยอมรับ

คมเพชร จัตรสุกุล (2554)กล่าวถึงบทบาทสมมติ เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะและความเข้าใจ
อย่างลึกซึ้งในขอบเขตความสัมพันธ์ของบุคคลโดยการแสดงออกมาในสถานการณ์ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับ
ปัญหาของชีวิตจริงโดยใช้บทบาทสมมติในสถานการณ์และเป็นกระบวนการที่สื่อสารในสถานการณ์ที่
คล้ายคลึงกับความเป็นจริง

ทิสนา เขมมณี (2556)ได้ให้ความหมายของวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติว่า คือ
กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการให้ผู้เรียนสวม
บทบาทในสถานการณ์ ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงและแสดงออกของผู้แสดงทั้งด้านความรู้
ความคิดและความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
ตามวัตถุประสงค์

สรุปได้ว่า การแสดงบทบาทสมมติ คือ กระบวนการสอนที่ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานผลิตเพลิ้นใน
ขณะที่เด็กจะเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และ
สติปัญญา และสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง การแสดงบทบาทสมมติจึงเป็นการเรียนรู้จากการได้สวม
บทบาทในสถานการณ์ต่างๆซึ่งจะส่งผลในการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ของการแสดง

สุจิต เพียรชอบ (บุญส่ง ครูศรี.2555)กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติ ดังนี้

- 1.ช่วยให้ผู้แสดงเข้าใจตนเองได้ดียิ่งขึ้น
- 2.ช่วยให้ผู้แสดงมีความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น
- 3.ช่วยให้ผู้แสดงเข้าใจบุคคลอื่นที่ตนเองเกี่ยวข้องได้ดีขึ้นด้วย
- 4.ช่วยให้คนในกลุ่มเกิดความใกล้ชิดสนิทสนมเป็นกันเอง สามัคคีปรองดอง
- 5.ช่วยให้ผู้แสดงเข้าใจสภาพการณ์ต่างๆได้ดีขึ้น
- 6.ช่วยให้ผู้แสดงมีทักษะในการแก้ปัญหาและการตัดสินใจดีขึ้น
- 7.ช่วยปลูกฝังค่านิยมที่สำคัญๆให้แก่ผู้แสดงบทบาทสมมติ
- 8.ช่วยส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกัน
- 9.ช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ได้มากขึ้น

16

- 10.ทำให้เกิดความสนุกสนานผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์

จากจุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติ สรุปได้ว่าบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้ได้แสดงออกทั้งทางการพูดและการกระทำฝึกให้รู้จักและเข้าใจตนเอง กล้าคิด กล้าแสดงออก ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ โดยใช้วิจารณญาณและไหวพริบในการแก้ปัญหาจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ทราบว่าการเล่นบทบาทสมมติ ทำให้เด็กมีพัฒนาการทางความคิดที่ส่งผลต่อการพูดของเด็ก ทำให้เด็กสามารถรู้จักและเข้าใจการใช้ภาษาได้ดีขึ้น

วิธีการดำเนินการวิจัย

1.กลุ่มประชากร

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบกรณีเจาะจง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนของ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางหะ ชาย – หญิง อายุ 3 – 4 ปี ชั้นเตรียมอนุบาล จำนวน 1 คน

2.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

- 1.แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
- 2.บันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

3.การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

- กำหนดกิจกรรมการเล่านิทานจำนวน 6 แผ่น

3.2 แบบบันทึกการสังเกตการณ์พูด

- การสร้างแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด ซึ่งใช้แบบสังเกตพฤติกรรมและจดบันทึก

ทางด้านการพูด

แผนการดำเนินโครงการ

- 1.การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเด็กปฐมวัย ชั้นเตรียมอนุบาล ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางหะ ซึ่งมีจำนวน 9 คน จากการที่สังเกตมีเด็กจำนวน 1 คน ซึ่งมีปัญหาทางด้านการพูด จึงได้รับการส่งเสริมทักษะทางด้านการพูด

2.การดำเนินการศึกษาค้างนี้ จัดโดยการให้เด็กร่วมกันทำกิจกรรมเล่านิทาน ซึ่งการที่เด็กได้ร่วมทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 6 ครั้ง ซึ่งจัดให้เด็กร่วมทำกิจกรรมการเล่านิทานที่หลากหลายและถามความสนใจของเด็ก การศึกษาค้างนี้จัดเป็นลักษณะของกลุ่มใหญ่และมีการจดบันทึก การสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด การศึกษา โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองและจดบันทึกการสังเกตพฤติกรรมด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตโดยการจดบันทึกพฤติกรรมทางด้านการพูดการทำงานวิจัยในค้างนี้เป็นการส่งเสริมทักษะทางด้านการพูด เพื่อส่งเสริมการพูดโดยการใช้นิทานประกอบภาพและการหาประสิทธิภาพของนิทานที่นำมาเล่ากับนักเรียนฟังโดยการเล่าแบบซ้ำๆ

18

สรุปการวิจัย

นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยการใช้นิทานและแผนการจัดประสบการณ์โดยการใช้นิทาน จากแผนการจัดประสบการณ์โดยการใช้นิทานสามารถพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดได้ เนื่องจากแผนการจัดประสบการณ์โดยการใช้นิทานที่สร้างขึ้นนั้นผู้ศึกษาได้ทำไว้อย่างมีลำดับขั้นตอนตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ และใช้กระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงความคิดเห็นหรือสนทนาโต้ตอบกับครูผู้สอน สารการเรียนรู้ในแผนการจัดประสบการณ์ที่มีความเหมาะสมสัมพันธ์กับหน่วยการเรียนรู้มีรายละเอียดการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมอย่างชัดเจนเป็นประโยชน์กับเด็กโดยตรง โดยยึดหลักการและทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก ซึ่งได้แก่นิทานเรื่อง หั้วผักกาดยักษ์ เรื่องที่มีเนื้อหาสาระสัมพันธ์กับหน่วยการเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้านการฟังและทักษะพูดซึ่งสอดคล้องกับการเรียนรู้ที่เป็นเฉพาะตนของเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ การจัดเตรียมประสบการณ์ต่างๆให้เด็กจะช่วยให้เด็กมีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆด้วยการให้เด็กได้รับรู้ได้ดู ได้สัมผัสสิ่งนั้นๆการที่เด็กได้เรียนรู้และทำในสิ่งที่เด็กต้องการด้วยตนเองและได้รับการเสริมแรงอย่างพอดีใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีความเป็นรูปธรรมไปสู่นามธรรม โดยเฉพาะสื่อนิทานจะทำให้เด็กเกิดจินตนาการเห็นภาพคล้ายตามเนื้อหาในนิทานและเกิดความรู้สึกประทับใจ มีความสุข สนุกที่จะเรียนรู้ต่อไป

อภิปรายผล

การทำผลงานวิจัยในค้างนี้ ผลการสังเกตการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ค.ช.วุฒิชัย แซ่จ้าว มีพฤติกรรมพูดชัดเจนขึ้น แสดงให้เห็นว่านิทานมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางด้านการพูดของเด็ก (จิตราภรณ์ เติมยกุล 2555 : 54) กล่าวไว้ว่าการฟังนิทานของเด็กปฐมวัยโดยใช้ภาษาภาพประกอบและหุ่นมือให้

เด็กได้แสดงความรู้สึกผ่านสื่อและการพูดได้อย่าง สนุกสนาน (เกริก ชัยพันธ์ . 2556 : 87) กล่าวไว้ว่าการเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการด้านต่างๆทุกวัน เด็กสามารถพัฒนาสติปัญญา อารมณ์ ภาษา สังคม บุคลิกภาพ ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้นิทานเป็นสื่อในการร่วมกิจกรรมต่างๆหนังสือนิทานเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมการเล่าเรื่องราวตามจินตนาการ ผู้ฟังมีการตอบสนองในการฟังนิทานอยากเป็นผู้เล่าๆให้ผู้อื่นฟังและสามารถบอกเรื่องราวในนิทานได้ สามารถบอกให้ผู้อื่นเข้าใจในเรื่องราวที่ตนเองเล่าและมีจินตนาการการฟังนิทานที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังอย่างช้าอย่างเช่น อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวไว้ว่าหากอยากให้เด็กฉลาดหลักแหลมต้องเล่านิทานให้เขาฟังและหากอยากให้เขาฉลาดหลักแหลมต้องเล่านิทานให้เขาฟังมาจากการเล่นนิทานช้าๆจะช่วยให้การเชื่อมต่อของเซลล์สมองมีประสิทธิภาพมากขึ้นมีจินตนาการ การคิด การพูดได้อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น หนังสือนิทานจึงเป็นส่วนหนึ่งของการคิดและพูดนำไปสู่การเขียน อยากอ่าน ชื่อหนังสือนิทานในแต่ละเรื่องได้ ผู้เล่าจึงต้องให้เด็กได้ดูหนังสือนิทานแล้วเล่าสิ่งที่ตัวของผู้อ่านอยากบอกเล่าให้ผู้อื่นฟังเป็นการพัฒนาการทางด้านการพูดให้ดีขึ้น

19

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

- เด็กมีพัฒนาการทางด้านการสื่อสารกับผู้อื่นได้ชัดเจนขึ้น
- การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้รูปภาพประกอบที่หลากหลายเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ดีขึ้น
- เด็กส่วนใหญ่มีความสนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน
- เด็กกล้าแสดงความคิดเห็นออกมาทางด้านการพูดได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

- นิทานสามารถนำไปใช้กับกิจกรรมได้หลายกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน
- จากการที่ได้จัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเพื่อให้เด็กเกิดสิ่งเร้าและดึงดูดความสนใจและเกิดการตอบโต้ทางการพูด
- การเลือกหนังสือหนังสือนิทานควรมีสีสันสวยงามน่าสนใจ
- ผู้ทำการวิจัยในชั้นเรียนควรนำผลงานไปเผยแพร่ให้กับผู้สอนท่านอื่นๆนำไปใช้เป็นแนวในการทำวิจัยในชั้นเรียนในโอกาสต่อไป

บรรณานุกรม

รสสุคนธ์ แนวบุตร และ ศิริกัญญ์สสรณ์ . (2014). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน.วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ (Joumal of Academic),2014,7.2.

กณิการ์ พงศ์พันธุ์ สถาพ . (2015). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่น(Doctoral dissertation)

ตารางการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน
การจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน
ใช้เวลา 1 สัปดาห์ๆ ละ 1 วันๆ ละ 20 – 30 นาที (9.30 – 10.00)

สัปดาห์ที่	วันที่ทำการทดลอง	กิจกรรม	สื่อ
1	จันทร์	ครูเล่านิทานเรื่องหัวผักกาด ยักษ์และให้เด็กออกมา แสดงโดยพูดบทตามครู และแสดงท่าทางประกอบ ตามจินตนาการ	-หนังสือนิทานเรื่องหัว ผักกาดยักษ์
1	จันทร์	ครูเล่านิทานเรื่องหัวผักกาด ยักษ์และให้เด็กออกมา แสดงโดยพูดบทตามครู และแสดงท่าทางประกอบ ตามจินตนาการ	-หนังสือนิทานเรื่องหัว ผักกาดยักษ์
1	อังคาร	ครูเล่านิทานเรื่องหัวผักกาด ยักษ์และให้เด็กออกมา แสดงโดยพูดบทตามครู และแสดงท่าทางประกอบ ตามจินตนาการ	-หนังสือนิทานเรื่องหัว ผักกาดยักษ์
1	พุธ	ครูเล่านิทานเรื่องหัวผักกาด ยักษ์และให้เด็กออกมา แสดงโดยพูดบทตามครู	-หนังสือนิทานเรื่องหัว ผักกาดยักษ์

		และแสดงท่าทางประกอบตามจินตนาการ	
1	พฤษหัตถ์	ครูเล่านิทานเรื่องหัวผักกาดยักษ์และให้เด็กออกมาแสดง โดยพูดบทตามครู และแสดงท่าทางประกอบตามจินตนาการ	-หนังสือนิทานเรื่องหัวผักกาดยักษ์
1	สุกร	ครูเล่านิทานเรื่องหัวผักกาดยักษ์และให้เด็กออกมาแสดง โดยพูดบทตามครู และแสดงท่าทางประกอบตามจินตนาการ	-หนังสือนิทานเรื่องหัวผักกาดยักษ์

แผนการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน

สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 1

นิทานเรื่อง หัวผักกาดยักษ์

ภาคเรียน.....ปีการศึกษา.....วันที่.....เวลา.....น.(20นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดในด้าน
 - การพูดคำศัพท์
 - การพูดเป็นเรื่องราว
- 2.เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้แสดงบทบาทของตัวละครตามเนื้อเรื่องนิทาน
- 3.เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับหัวผักกาด ตั้งคำถามดังต่อไปนี้

-ใครเคยเห็นและรับประทานหัวผักกาดบ้าง

ตอบ คำตอบตามความคิดเห็นของเด็ก

-หัวผักกาดมีลักษณะเป็นอย่างไร

ตอบ คำตอบตามความคิดเห็นของเด็ก

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1.เด็กและครูร่วมกันสร้างหรือทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม

1.1 เด็กสามารถออกมาแสดงเป็นตัวละครที่ตนต้องการเมื่อครูดำเนินการเล่านิทานและชักชวนให้เด็กออก

มาร่วมแสดง

1.2 เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้วเด็กทุกคนช่วยกันเก็บ สื่อ อุปกรณ์ต่างๆเข้าที่ให้เรียบร้อย

2.ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง หั้วผักกาดยักษ์ ให้เด็กฟังและให้เด็กออกมาแสดงความเป็นตัวละครต่างๆที่

ต้องการตามจินตนาการ

ขั้นสรุป

เด็กและครูร่วมกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทานว่ามีใคร ทำอะไร ที่ไหนและผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไรและครูชักชวนให้

เด็กๆติดตามฟังนิทานในวันต่อไป

สื่อการเรียนรู้

- หนังสือนิทานเรื่องหั้วผักกาดยักษ์

การประเมินผล

สังเกตพัฒนาการทางการพูด 3 ด้าน คือ ด้านการพูดคำศัพท์ การพูดประโยค และการพูดเรื่องราว
สังเกตการณื

ตอบคำถาม การใช้คำถาม ความสนใจในการทำกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน

สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 2

นิทานเรื่อง หัวผักกาดยักษ์

ภาคเรียน.....ปีการศึกษา.....วันที่.....เวลา.....น.(20นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดในด้าน
 - การพูดคำศัพท์
 - การพูดเป็นเรื่องราว
- 2.เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้แสดงบทบาทของตัวละครตามเนื้อเรื่องนิทาน
- 3.เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับหัวผักกาด ตั้งคำถามดังต่อไปนี้

-เด็กๆจำได้หรือไม่ว่าใครเป็นคนปลูกหัวผักกาดยักษ์

ตอบ คุณตา

-คุณตาดึงหัวผักกาดออกมาได้หรือไม่แล้วคุณตาทำอะไร

ตอบ ไม่ได้ คุณตาไปชวนคุณยายมาช่วยดึงหัวผักกาดยักษ์

ขั้นตอนกิจกรรม

1.เด็กและครูร่วมกันสร้างหรือทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม

1.1 เด็กสามารถออกมาแสดงเป็นตัวละครที่ตนต้องการเมื่อครูดำเนินการเล่านิทานและชักชวนให้เด็กออก

มาร่วมแสดง

1.2 เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้วเด็กทุกคนช่วยกันเก็บ สื่อ อุปกรณ์ต่างๆเข้าที่ให้เรียบร้อย

2.ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง หั้วผักกาดยักษ์ ให้เด็กฟังและให้เด็กออกมาแสดงความเป็นตัวละครต่างๆที่

ต้องการตามจินตนาการ

ขั้นสรุป

เด็กและครูร่วมกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทานว่ามีใคร ทำอะไร ที่ไหนและผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไรและครูชักชวนให้

เด็กๆติดตามฟังนิทานในวันต่อไป

สื่อการเรียนรู้

- หนังสือนิทานเรื่องหั้วผักกาดยักษ์

การประเมินผล

สังเกตพัฒนาการทางการพูด 3 ด้าน คือ ด้านการพูดคำศัพท์ การพูดประโยค และการพูดเรื่องราว
สังเกตการณ

ตอบคำถาม การใช้คำถาม ความสนใจในการทำกิจ

แผนการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน

สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 3

นิทานเรื่อง หั้วผักกาดยักษ์

ภาคเรียน.....ปีการศึกษา.....วันที่.....เวลา.....น.(20 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดในด้าน
 - การพูดคำศัพท์
 - การพูดเป็นเรื่องราว
- 2.เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้แสดงบทบาทของตัวละครตามเนื้อเรื่องนิทาน
- 3.เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับหั้วผักกาด ตั้งคำถามดังต่อไปนี้

-ทำไมคุณตาจึงไม่สามารถดึงหั้วผักกาดยักษ์ออกมาได้

ตอบ เพราะหั้วผักกาดยักษ์ใหญ่มาก

-เด็กๆจำได้หรือไม่ว่าใครมาช่วยคุณตาดึงหั้วผักกาดยักษ์

ตอบ คุณยาย หลาน และหมา

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1.เด็กและครูร่วมกันสร้างหรือทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม

1.1 เด็กสามารถออกมาแสดงเป็นตัวละครที่ตนต้องการเมื่อครูดำเนินการเล่านิทานและชักชวนให้เด็กออก

มาร่วมแสดง

1.2 เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้วเด็กทุกคนช่วยกันเก็บ สื่อ อุปกรณ์ต่างๆเข้าที่ให้เรียบร้อย

2.ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง หั้วผักกาดยักษ์ ให้เด็กฟังและให้เด็กออกมาแสดงความเป็นตัวละครต่างๆที่

ต้องการตามจินตนาการ

ขั้นสรุป

เด็กและครูร่วมกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทานว่ามีใคร ทำอะไร ที่ไหนและผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไรและครูชักชวนให้

เด็กๆติดตามฟังนิทานในวันต่อไป

สื่อการเรียนรู้

- หนังสือนิทานเรื่องหั้วผักกาดยักษ์

การประเมินผล

สังเกตพัฒนาการทางการพูด 3 ด้าน คือ ด้านการพูดคำศัพท์ การพูดประโยค และการพูดเรื่องราว
สังเกตการณ

ตอบคำถาม การใช้คำถาม ความสนใจในการทำกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน

สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 4

นิทานเรื่อง ห้วผักกาดยักษ์

ภาคเรียน.....ปีการศึกษา.....วันที่.....เวลา.....น.(20 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดในด้าน
 - การพูดคำศัพท์
 - การพูดเป็นเรื่องราว
- 2.เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้แสดงบทบาทของตัวละครตามเนื้อเรื่องนิทาน
- 3.เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับหัวผักกาด ตั้งคำถามดังต่อไปนี้

-หัวผักกาดใช้ทำอาหารอะไรได้บ้าง

ตอบ คำตอบตามความคิดเห็นของเด็ก

-ทำไมหัวผักกาดจึงใหญ่และโตมาก

ตอบ คำตอบตามความคิดเห็นของเด็ก

ขั้นตอนกิจกรรม

1.เด็กและครูร่วมกันสร้างหรือทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม

1.1 เด็กสามารถออกมาแสดงเป็นตัวละครที่ตนต้องการเมื่อครูดำเนินการเล่านิทานและชักชวนให้เด็กออก

มาร่วมแสดง

1.2 เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้วเด็กทุกคนช่วยกันเก็บ สื่อ อุปกรณ์ต่างๆเข้าที่ให้เรียบร้อย

2.ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง หัวผักกาดยักษ์ ให้เด็กฟังและให้เด็กออกมาแสดงความเป็นตัวละครต่างๆที่

ต้องการตามจินตนาการ

ขั้นสรุป

เด็กและครูร่วมกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทานว่ามีใครทำอะไร ที่ไหนและผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไรและครูชักชวนให้เด็กๆติดตามฟังนิทานในวันต่อไป

สื่อการเรียนรู้

- หนังสือนิทานเรื่องหัวผักกาดยักษ์

การประเมินผล

สังเกตพัฒนาการทางการพูด 3 ด้าน คือ ด้านการพูดคำศัพท์ การพูดประโยค และการพูดเรื่องราว
สังเกตการณ

ตอบคำถาม การใช้คำถาม ความสนใจในการทำกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน

สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 5

นิทานเรื่อง ห้วผักกาดยักษ์

ภาคเรียน.....ปีการศึกษา.....วันที่.....เวลา.....น.(20นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดในด้าน
 - การพูดคำศัพท์
 - การพูดเป็นเรื่องราว
- 2.เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้แสดงบทบาทของตัวละครตามเนื้อเรื่องนิทาน
- 3.เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับหัวผักกาด ตั้งคำถามดังต่อไปนี้

- หัวผักกาดทำไมจึงรับประทานได้

ตอบ คำตอบตามความคิดเห็นของเด็ก

-ทำไมหัวผักกาดจึงมีลักษณะเป็นต้น

ตอบ คำตอบตามความคิดเห็นของเด็ก

ขั้นตอนกิจกรรม

1.เด็กและครูร่วมกันสร้างหรือทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม

1.1 เด็กสามารถออกมาแสดงเป็นตัวละครที่ตนต้องการเมื่อครูดำเนินการเล่านิทานและชักชวนให้เด็กออก

มาร่วมแสดง

1.2 เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้วเด็กทุกคนช่วยกันเก็บ สื่อ อุปกรณ์ต่างๆเข้าที่ให้เรียบร้อย

2.ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง หัวผักกาดยักษ์ ให้เด็กฟังและให้เด็กออกมาแสดงความเป็นตัวละครต่างๆที่

ต้องการตามจินตนาการ

ขั้นสรุป

เด็กและครูร่วมกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทานว่ามีใคร ทำอะไร ที่ไหนและผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไรและครูชักชวนให้

เด็กๆติดตามฟังนิทานในวันต่อไป

สื่อการเรียนรู้

- หนังสือนิทานเรื่องหัวผักกาดยักษ์

การประเมินผล

สังเกตพัฒนาการทางการพูด 3 ด้าน คือ ด้านการพูดคำศัพท์ การพูดประโยค และการพูดเรื่องราว
สังเกตการณ

ตอบคำถาม การใช้คำถาม ความสนใจในการทำกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน

สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 6

นิทานเรื่อง ห้วผักกาดยักษ์

ภาคเรียน.....ปีการศึกษา.....วันที่.....เวลา.....น.(20นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดในด้าน
 - การพูดคำศัพท์
 - การพูดเป็นเรื่องราว
- 2.เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้แสดงบทบาทของตัวละครตามเนื้อเรื่องนิทาน
- 3.เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

จ้่นนำ

ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับหัวผักกาด ตั้งคำถามดังต่อไปนี้

- ใครเป็นคนไปช่วยหมาดึงหัวผักกาด

ตอบ แมว

-แมวไปตามใครมาช่วยดึงหัวผักกาด

ตอบ หนู

ขั้นตอนกิจกรรม

1.เด็กและครูร่วมกันสร้างหรือทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม

1.1 เด็กสามารถออกมาแสดงเป็นตัวละครที่ตนต้องการเมื่อครูดำเนินการเล่านิทานและชักชวนให้เด็กออก

มาร่วมแสดง

1.2 เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้วเด็กทุกคนช่วยกันเก็บ สื่อ อุปกรณ์ต่างๆเข้าที่ให้เรียบร้อย

2.ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง หัวผักกาดยักษ์ ให้เด็กฟังและให้เด็กออกมาแสดงความเป็นตัวละครต่างๆที่

ต้องการตามจินตนาการ

ขั้นสรุป

เด็กและครูร่วมกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทานว่ามีใคร ทำอะไร ที่ไหนและผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไรและครูชักชวนให้

เด็กๆติดตามฟังนิทานในวันต่อไป

สื่อการเรียนรู้

- หนังสือนิทานเรื่องหัวผักกาดยักษ์

การประเมินผล

สังเกตพัฒนาการทางการพูด 3 ด้าน คือ ด้านการพูดคำศัพท์ การพูดประโยค และการพูดเรื่องราวสังเกตการณ์

ตอบคำถาม การใช้คำถาม ความสนใจในการทำกิจกรรม

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

จากการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะด้านการพูดให้กับเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางหละขึ้นนั้น

เด็กสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้มากขึ้นทางด้านภาษาพูดเด็กเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นเรื่อยๆจากการพูดออกเสียงไม่

ค่อยชัดเจนและการเล่าเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องราวเริ่มชัดเจนเป็นเรื่องราวได้มากขึ้น

ปัญหาและอุปสรรค

เนื่องจากศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางหละยังไม่มี การแบ่งช่วงชั้นในการจัดการเรียนการสอนจึงทำให้การจัดกิจกรรมในแต่ละครั้งยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร

แนวทางแก้ไข / ข้อเสนอแนะ

- นิทานสามารถนำไปใช้กับกิจกรรมได้หลายกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน
- การเลือกหนังสือนิทานควรมีสีสันสวยงามน่าสนใจ

ลงชื่อ นางภัทธรา วนันตรากุล ผู้สอน

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

การศึกษาทำรายงานการวิจัย การส่งเสริมทักษะการพูด โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กที่แสดงออกทางด้านการพูดและนำมาจดบันทึกเป็นข้อมูลดิบ ดังนั้นการศึกษาทำงานวิจัยในครั้งนี้ จึงไม่ใช่เกณฑ์การให้คะแนนกับเด็ก

ครั้งที่ 1

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

วันที่ 17 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2561

ชื่อ - สกุล เด็กชายวุฒิชัย แซ่ลี อายุ 3.5 ปี

น้องหาตูปูตคำว่า “ หวีผักกาดยักษ์ ” ไม่ค่อยชัดเล่าเรื่องที่ฟังยังไม่คล่อง

ลงชื่อ นางภัทริา วนันตรากุล ผู้บันทึก

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

การศึกษาทำรายงานการวิจัย การส่งเสริมทักษะการพูด โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทานได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กที่แสดงออกทางด้านการพูดและนำมาจดบันทึกเป็นข้อมูลดิบ ดังนั้นการศึกษาทำงานวิจัยในครั้งนี้ จึงไม่ใช่เกณฑ์การให้คะแนนกับเด็ก

ครั้งที่ 2

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

วันที่ 18 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2561

ชื่อ – สกุล เด็กชายวุฒิชัย แซ่ลี อายุ 3.5 ปี

น้องหาตุ เล่าถึงเรื่องในนิทานได้แต่ยังออกเสียงไม่ค่อยชัดเจนในคำว่า

“ หัวผักกาดยักษ์ ”

ลงชื่อ นางภัทริา วนันตรากุล ผู้บันทึก

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

การศึกษาทำรายงานการวิจัย การส่งเสริมทักษะการพูด โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทานได้ทำการ
วิเคราะห์ข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กที่แสดงออกทางด้านการพูดและนำมาจดบันทึกเป็นข้อมูลดิบ
ดังนั้นการศึกษาทำงานวิจัยในครั้งนี้ จึงไม่ใช่เกณฑ์การให้คะแนนกับเด็ก

ครั้งที่ 3

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

วันที่ 19 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2561

ชื่อ - สกุล เด็กชายวุฒิชัย แซ่ลี อายุ 3. 5 ปี

น้องหาตุพูดคำว่า “ หวีผักกาดยักษ์ ” ไม่ค่อยชัดเจนแต่พูดได้เป็นเรื่องราวในนิทานแต่
ยังเล่าไม่คล่องและออกเสียงยังไม่ชัดเจน

ลงชื่อ นางภัทริา วนันตรากุล ผู้บันทึก

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

การศึกษาทำรายงานการวิจัย การส่งเสริมทักษะการพูด โดยใช้กิจกรรมการเล่นหูกได้ทำการ
วิเคราะห์ข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กที่แสดงออกทางด้านการพูดและนำมาจดบันทึกเป็นข้อมูลดิบ
ดังนั้นการศึกษาทำงานวิจัยในครั้งนี้ จึงไม่ใช่เกณฑ์การให้คะแนนกับเด็ก

ครั้งที่ 4

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

วันที่ 20 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2561

ชื่อ – สกุล เด็กชายวุฒิชัย แซ่ลี อายุ 3. 5 ปี

น้องหาพูดคำว่า “ หวีผักกาดยักษ์ ” ออกเสียงได้ชัดเจนขึ้นแล้วเรื่องราวได้มากขึ้น

ลงชื่อ นางภัทริา วนันตรากุล ผู้บันทึก

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

การศึกษาทำรายงานการวิจัย การส่งเสริมทักษะการพูด โดยใช้กิจกรรมการเล่นหูกได้ทำการ
วิเคราะห์ข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กที่แสดงออกทางด้านการพูดและนำมาจดบันทึกเป็นข้อมูลดิบ
ดังนั้นการศึกษาทำงานวิจัยในครั้งนี้ จึงไม่ใช่เกณฑ์การให้คะแนนกับเด็ก

ครั้งที่ 5

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

วันที่ 21 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2561

ชื่อ - สกุล เด็กชายวุฒิชัย แซ่ลี อายุ 3. 5 ปี

น้องฮาตุ เล่าเรื่องราวได้มากขึ้นและพยายามออกเสียงคำว่า “ หวีผักกาดยักษ์ ”
ให้ชัดเจนขึ้น

ลงชื่อ นางภัทริา วนันตรากุล ผู้บันทึก

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

การศึกษาทำรายงานการวิจัย การส่งเสริมทักษะการพูด โดยใช้กิจกรรมการเล่นหูกได้ทำการ
วิเคราะห์ข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กที่แสดงออกทางด้านการพูดและนำมาจดบันทึกเป็นข้อมูลดิบ
ดังนั้นการศึกษาทำงานวิจัยในครั้งนี้ จึงไม่ใช่เกณฑ์การให้คะแนนกับเด็ก

ครั้งที่ 6

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

วันที่ 24 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2561

ชื่อ - สกุล เด็กชายวุฒิชัย แซ่ลี อายุ 3. 5 ปี

น้องฮาดู พยายามออกเสียงคำว่า “ หวีผักกาดยักษ์ ” จนชัดเจนขึ้นและเล่าเป็น
เรื่องราวได้มากขึ้น

ลงชื่อ นางภัทริา วนันตรากุล ผู้บันทึก

กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน

คุณครูกำลังเล่านิทานเรื่อง “ห้วผักกาดยักษ์”

กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน

กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน

กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน

เด็กๆแสดงบทบาทสมมติ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล

นางภัทริรา วนันตรากุล

วัน เดือน ปีเกิด

28 กันยายน 2521

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

28 หมู่ 4 บ้านปางหละ อำเภองาว จังหวัด

ลำปาง 52110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2539

มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชารัฐธรรมคุณ

พ.ศ.2545

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ) สาขาการจัดการทั่วไป

พ.ศ.2549

ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
วัดบุญวาทย์ (วิทยาเขตแพร่)

ปัจจุบัน

กำลังศึกษา คณะครุศาสตร์ สาขาการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งลำปาง